Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

7 päivänä syyskuuta 2016*

Kumoamiskanne — Oikeusperustan valinta — SEUT 43 artiklan 2 kohta vai SEUT 43 artiklan 3 kohta — Maataloustuotteiden yhteinen markkinajärjestely — Asetus (EU) N:o 1308/2013 — 7 artikla — Asetus (EU) N:o 1370/2013 — 2 artikla — Hintojen vahvistamiseen liittyvät toimenpiteet — Viitekynnykset — Interventiohinta

Asiassa C-113/14,

jossa on kyse SEUT 263 artiklan toiseen kohtaan perustuvasta kumoamiskanteesta, joka on nostettu 10.3.2014,

Saksan liittotasavalta, asiamiehinään T. Henze, A. Lippstreu ja A. Wiedmann,

kantajana,

jota tukevat

Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta, asiamiehinään M. Holt, C. Brodie ja J. Kraehling, avustajanaan A. Bates, barrister,

ja

Tšekin tasavalta, asiamiehinään M. Smolek, J. Škeřík, J. Vláčil ja D. Hadroušek,

väliintulijoina,

vastaan

Euroopan parlamentti, asiamiehinään L. G. Knudsen, R. Kaškina ja U. Rösslein,

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään G. Maganza, J.-P. Hix ja S. Barbagallo

vastaajina,

joita tukee

Euroopan komissio, asiamiehinään D. Triantafyllou ja G. von Rintelen, prosessiosoite Luxemburgissa,

väliintulijana,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

UNIONIN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. L. da Cruz Vilaça sekä tuomarit F. Biltgen (esittelevä tuomari), A. Borg Barthet, E. Levits ja M. Berger,

julkisasiamies: M. Szpunar,

kirjaaja: hallintovirkamies M. Aleksejev,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 3.2.2016 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 20.4.2016 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Saksan liittotasavalta vaatii kanteellaan maataloustuotteiden yhteisestä markkinajärjestelystä ja neuvoston asetusten (ETY) N:o 922/72, (ETY) N:o 234/79, (EY) N:o 1037/2001 ja (EY) N:o 1234/2007 kumoamisesta 17.12.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1308/2013 (EUVL 2013, L 347, s. 671; jäljempänä yhteistä markkinajärjestelyä koskeva asetus) 7 artiklan ja maataloustuotteiden yhteiseen markkinajärjestelyyn liittyvien tiettyjen tukien ja vientitukien vahvistamista koskevien toimenpiteiden määrittämisestä 16.12.2013 annetun neuvoston asetuksen (EU) N:o 1370/2013 (EUVL 2013, L 346, s. 12; jäljempänä vahvistamisasetus) 2 artiklan kumoamista.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhteistä markkinajärjestelyä koskeva asetus

2 **Yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen johdanto-osan 2, 5, 10, 12 ja 14 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:**

”(2) Tämän asetuksen olisi sisällettävä kaikki maataloustuotteiden yhteisen markkinajärjestelyn keskeiset osat.

– –

(5) Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 43 artiklan 3 kohdan mukaan neuvosto hyväksyy hintojen, maksujen, tukien ja määrällisten rajoitusten vahvistamiseen liittyvät toimenpiteet. Sovellettaessa Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 43 artiklan 3 kohtaa tässä asetuksessa olisi selkeyden vuoksi mainittava erikseen, että neuvosto hyväksyy toimenpiteet kyseisen oikeusperustan nojalla.

– –

(10) Markkinoiden vakauttamiseksi ja maatalousväestön kohtuullisen elintason varmistamiseksi eri aloja varten on kehitetty erilaisia markkinatukijärjestelmiä ja otettu käyttöön suoran tuen järjestelmiä ottaen huomioon toisaalta kunkin alan erilaiset tarpeet ja toisaalta eri alojen riippuvuus toisistaan. Tällaisia toimenpiteitä ovat julkiset interventiot tai yksityisestä varastoinnista maksettavat tuet. Markkinatukitoimenpiteet on edelleen tarpeen säilyttää, mutta niitä olisi virtaviivaistettava ja yksinkertaistettava.

– –

(12) Selkeyden ja avoimuuden vuoksi julkista interventiota koskeville säännöksille olisi luotava yhteinen rakenne säilyttäen samalla kullakin alalla noudatettava politiikka. Tästä syystä on aiheellista tehdä ero viitekynnysten ja interventiohintojen välillä ja määritellä viimeksi mainitut. Tässä yhteydessä on erityisen tärkeää täsmentää, että ainoastaan julkista interventiota koskevat interventiohinnat vastaavat WTO:n maataloussopimuksen liitteessä 3 olevan 8 kohdan ensimmäisessä virkkeessä tarkoitettuja sovellettuja säänneltyjä hintoja (markkinahintaero tuki). Tässä yhteydessä olisi ymmärrettävä, että markkinainterventiot voivat olla julkisia interventioita tai muita interventioita, joissa ei käytetä ennakolta vahvistettuja hintatietoja.

– –

(14) Julkisen interventiohinnan olisi muodostuttava eräiden tuotteiden tiettyjen määrien osalta kiinteästä hinnasta ja muissa tapauksissa määräydyttävä tarjouskilpailun mukaan ottaen huomioon käytäntö ja edellisistä yhteisistä markkinajärjestelyistä saadut kokemukset.”

3 **Yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artiklassa, jonka otsikko on ”Viitekynnys”, säädetään seuraavaa:**

”1. Vahvistetaan seuraavat viitekynnykset:

a) vilja-alalla 101,31 euroa tonnilta; viitehinta koskee purkamatonta varastoon toimitettua tuotetta tukkuportaassa;

b) paddy- eli raakariisin osalta 150 euroa tonnilta vakiolaadulle sellaisena kuin se määritellään liitteessä III olevassa A kohdassa; viitehinta koskee purkamatonta varastoon toimitettua tuotetta tukkuportaassa;

c) liitteessä III olevassa B kohdassa määritellyn vakiolaatuisen, pakkaamattoman sokerin osalta, vapaasti tehtaalla:
   i) valkoinen sokeri: 404,4 euroa/tonni;
   ii) raakasokeri: 335,2 euroa/tonni;

d) naudanliha-alalla 2 224 euroa tonnilta urospuolisten nautojen laatu-/rasvaluokkaan R3 kuuluville ruhoille liitteessä IV olevassa A kohdassa tarkoitetun, vähintään kahdeksan kuukauden ikäisten unionin nautaeläinten ruhojen luokitteluasteikon mukaisesti;

e) maito- ja maitotuotealalla:
   i) 246,39 euroa 100 kilogrammalta voita;
   ii) 169,80 euroa 100 kilogrammalta rasvatonta maitojauhetta;

f) sianlihan osalta 1 509,39 euroa tonnilta sikojen vakiolaatuisille ruhoille, jotka on määritelty painon ja vähärasvaisen lihan osuuden perusteella liitteessä IV olevassa B kohdassa tarkoitetun, unionin sianruhojen luokitteluasteikon mukaisesti seuraavasti:
   i) ruhot, joiden paino on vähintään 60 kilogrammaa mutta alle 120 kilogrammaa: luokka E;
   ii) ruhot, joiden paino on vähintään 120 kilogrammaa mutta enintään 180 kilogrammaa: luokka R;

g) oliiviöljyalalla:
   i) 1 779 euroa tonnilta ekstra-neitsytoliiviöljyn osalta;
   ii) 1 710 euroa tonnilta neitsytoliiviöljyn osalta;
   iii) 1 524 euroa tonnilta sellaisen oliivilamppuöljyn osalta, jonka vapaiden happojen aste on kaksi; määrästä vähennetään 36,70 euroa tonnilta kutakin vapaiden happojen lisäastetta kohden.

2. Edellä 1 kohdassa säädetyt viitekynnykset on tarkistettava säännöllisesti objektiivisten kriteerien perusteella, nimittäin tuotannon kehityksen, tuotantokustannusten ja erityisesti tuotantopanosten ja markkinoiden kehityksen perusteella. Tarvittaessa viitekynnykset on päivitettävä tavallista lainsäätämisjärjestystä noudattaen tuotannon ja markkinoiden kehityksen pohjalta.”

4 **Yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 15 artiklassa, jonka otsikko on ”Julkiset interventiohinnat”, säädetään seuraavaa:**

”1. Julkinen interventiohinta tarkoittaa

a) hintaa, jolla tuotteet on ostettava julkisessa interventiossa silloin, kun se tapahtuu kiinteään hintaan; tai

b) enimmäishintaa, jolla julkiseen interventioon hyväksytyt tuotteet voidaan ostaa silloin, kun se tapahtuu tarjouskilpailulla.

2. Neuvosto hyväksyy julkisen interventiohinnan tason sekä korotusten ja alennusten vahvistamiseen liittyvät toimenpiteet Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 43 artiklan 3 kohdan mukaisesti.”

Vahvistamisasetus

5 Vahvistamisasetuksen johdanto-osan toisessa ja kolmannessa perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(2) Selkeyden ja avoimuuden vuoksi julkista interventiota koskeville säännöksille olisi luotava yhteinen rakenne säilyttäen samalla kullakin alalla noudatettava politiikka. Tästä syystä on aiheellista tehdä ero [yhteistä markkinajärjestelyä koskevassa asetuksessa] vahvistettujen viitekynnysten ja interventiohintojen välillä ja määritellä interventiohinnat. Ainoastaan julkista interventiota koskevat interventiohinnat vastaavat WTO:n maataloussopimuksen liitteessä 3 olevan 8 kohdan ensimmäisessä virkkeessä tarkoitettuja sovellettuja säänneltyjä hintoja (markkinahintatuki). Tässä yhteydessä olisi ymmärrettävä, että markkinainterventiot voivat olla julkisia interventioita tai muita interventioita, joissa ei käytetä ennakolta vahvistettuja hintatietoja.

(3) Olisi säädettävä julkisen intervention hinnan tasosta, jolla ostaminen tapahtuu kiinteään hintaan tai tarjouskilpailulla, mukaan lukien tapaukset, joissa voi olla tarpeen mukauttaa julkisen intervention hintoja. Samoin on toteutettava määrällisten rajoitusten vahvistamiseen liittyvät toimenpiteet, kun ostaminen tapahtuu kiinteään hintaan. Kummassakin tapauksessa olisi hinnoissa ja määrällisissä rajoituksissa otettava huomioon käytäntö ja edellisistä yhteisistä markkinajärjestelyistä saadut kokemukset.”

6 Vahvistamisasetuksen 1 artiklassa, jossa määritellään kyseisen asetuksen soveltamisala, säädetään seuraavaa:

”Tässä asetuksessa säädetään toimenpiteistä, jotka koskevat [yhteistä markkinajärjestelyä koskevalla asetuksella] perustettuun maatalouden yhteiseen markkinajärjestelyyn liittyvien hintojen, maksujen, tukien ja määrällisten rajoitusten vahvistamista.”

7 Vahvistamisasetuksen 2 artiklan otsikko on ”Julkiset interventiohinnat”, ja siinä säädetään seuraavaa:

”1. Julkisen intervention hinnan tason:

a) on tavallisen vehnän, durumvehnän, ohran, maissin, paddy- eli raakariisin ja rasvattoman maitojauheen osalta vastattava [yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen] 7 artiklassa vahvistettua vastaavaa viitekynnystä, kun kyse on kiinteään hintaan tapahtuvista ostoista, eikä se saa ylittää vastaavaa viitekynnystä, kun kyse on tarjouskilpailulla tapahtuvista ostoista;

b) on voin osalta vastattava 90:tä prosenttia [yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen] 7 artiklassa vahvistetusta viitekynnyksestä, kun kyse on kiinteään hintaan tapahtuvista ostoista, eikä se saa ylittää 90:tä prosenttia kyseisestä viitekynnyksestä, kun kyse on tarjouskilpailulla tapahtuvista ostoista;

c) on naudan- ja vasikanlihan osalta vastattava enintään [yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen] 13 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettua tasoa.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettuja tavallisen vehnän, durumvehnän, ohran, maissin, paddy- eli raakariisin julkisen intervention hintoja mukautetaan nostamalla tai laskemalla niitä näiden tuotteiden keskeisiin laatuvaatimuksiin perustuvien hintojen pohjalta.

3. Komissio antaa täytäntöönpanosäädöksiä, joilla määritetään tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen tuotteiden julkisen intervention hinnan korotukset ja alennukset kyseisessä kohdassa vahvistetuin edellytyksin. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 15 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.”

Asian tausta

8 Maatalouden yhteinen markkinajärjestely kodifioitiin ensimmäisen kerran yhtenäisesti ja kattavasti maatalouden yhteisestä markkinajärjestelystä ja tiettyjä maataloustuotteita koskevista erityissäännöksistä 22.10.2007 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1234/2007 (EUVL 2007, L 299, s. 1), joka annettiin EY 37 artiklan nojalla.

9 Säännökset, joiden kumoamista Saksan liittotasavalta vaatii, annettiin Lissabonin sopimuksen ja EUT-sopimuksen voimaantulon jälkeen toteutetun yhteisen maatalouspolitiikan uudistamisen yhteydessä.

10 Komissio esitti 12.10.2011 SEUT 43 artiklan 2 kohdan nojalla ehdotuksen Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi maataloustuotteiden yhteisestä markkinajärjestelystä. Kyseisen yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen antamiseksi esitetyn ehdotuksen 7 artikla koski kyseisessä versiossa ”viitehintojen” vahvistamista.

11 Komissio esitti samana päivänä SEUT 43 artiklan 3 kohdan perusteella ehdotuksen neuvoston asetukseksi maataloustuotteiden yhteiseen markkinajärjestelyyn liittyvien tiettyjen tukien ja vientitukien vahvistamista koskevien toimenpiteiden määrittämisestä.

12 Euroopan unionin neuvoston puheenjohtajavaltio ilmoitti 13.9.2012 maatalouden erityiskomitealle katsovansa, että ainoastaan neuvostolla on toimivalta vahvistaa SEUT 43 artiklan 3 kohdan mukaisesti niiden maataloustuotteiden viitehinnat, joihin julkiset interventiot voivat kohdistua. Neuvoston mukaan jäsenvaltioiden suuri enemmistö oli tästä samaa mieltä.

13 Neuvoston pääsihteeristö esitti 4.6.2013 parlamentin, neuvoston puheenjohtajavaltion ja komission välillä käytyjen pitkien neuvottelujen jälkeen kertomuksen yhteistä markkinajärjestelyä koskevaan asetukseen liittyvien parlamentin, neuvoston ja komission vapaamuotoisten kolmikantaneuvottelujen tilanteesta. Siitä ilmenee, että viitehintojen vahvistamisesta oli erimielisyyttä. Neuvotteluissa parlamentti oli esittänyt, ettei se hyväksy yhteisen maatalouspolitiikan uudistuspakettia, ellei myöhemmin annettavassa yhteistä markkinajärjestelyä koskevassa asetuksessa säädetä viitehinnoista.

14 Neuvoston puheenjohtajavaltio antoi 25.6.2013 valmisteluasiakirjan lisäyksen, jossa lueteltiin kohdat, joista ei ollut vielä päästy sopimukseen. Puheenjohtajavaltio ehdotti otsikon ”Kannanotto 43 artiklan 3 kohtaan liittyviin säännöksiin” (Positions on Article 43(3) related provisions), joka koskee yhteistä markkinajärjestelyä koskevaa asetusluonnosta, alla kompromissitavoitteeksi (landing zone) käsitteen ”viitekynnys” käyttämistä.

15 Yleisen suuntauksen muuttamista koskeneessa, samoin 25.6.2013 pidetyssä äänestyksessä kyseinen suuntaus hyväksyttiin määräenemmistöllä. Saksan liittotasavalta ja Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta pidättäytyivät kuitenkin äänestämästä.

16 Neuvoston puheenjohtajavaltio toimitti 25.9.2013 eteenpäin valmisteluasiakirjan, joka sisälsi yhteistä markkinajärjestelyä koskevaa asetusluonnosta koskevan koko konsolidoidun version. Kyseisessä versiossa koko luonnos vastasi unionin sisäisissä kolmikantaneuvotteluissa saavutettua yhteisymmärrystä. Yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetusluonnoksen konsolidoidun version 7 artiklan otsikko oli ”Viitekynnykset” eikä enää ”Viitehinnat”. Muuten säännöstön sisältö oli ennallaan.

17 Neuvoston pääsihteeristö toimitti 13.12.2013 valtuuskunnille muistion, jonka mukaan ”SEUT 43 artiklan 3 kohdan soveltamista koskevien neuvottelujen tulos o[li] kokoYMP:n tämänhetkistä uudistusta koskeva kompromissi eikä se vaikuta kunkin toimielimen kantaan tämän määräyksen soveltamisalaan ja asian mahdolliseen tulevaan kehitykseen, erityisesti mahdolliseen Euroopan unionin tuomioistuimen uuteen oikeuskäytäntöön”.

18 ”[SEUT] 43 artiklan 3 kohtaa koskevassa komission lausunnossa” ilmoitettiin yhteistä maatalouspolitiikkaa koskevien kesäkuussa 2013 käytyjen kolmikantaneuvottelujen tuloksista, että ”neuvosto vahvist[i], että sen päätöksen, jolla pyrittiin varmistamaan, että yhteistä markkinajärjestelyä koskevassa asetuksessa käsitellään SEUT 43 artiklan 3 kohtaan liittyviä kysymyksiä, ainoana tavoitteena oli päästä kompromissiin kolmikantaneuvottelujen poikkeuksellisissa olosuhteissa”.

19 Saksan liittotasavalta ilmoitti, ettei se voinut erinäisistä syistä antaa tukeaan tietyille yhteistä markkinajärjestelyä koskeville asetusehdotuksille. Kyseinen jäsenvaltio esitti muun muassa, että SEUT 43 artiklan 3 kohdan mukaan neuvosto hyväksyy komission ehdotuksesta hintojen, maksujen, tukien ja määrällisten rajoitusten vahvistamiseen liittyvät toimenpiteet ja että näin ollen tällaisten sääntöjen antaminen kuuluu neuvoston yksinomaiseen toimivaltaan. Kyseinen jäsenvaltio katsoo myös, ettei tästä perussopimusten mukaisesta selkeästä toimivallan jakoa unionin toimielinten välillä koskevasta oikeussäännöstä poikkeamista voida hyväksyä.

20 Saksan liittotasavalta vastusti yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen antamista, kun siitä äänestettiin 16.12.2013, ja Yhdistynyt kuningaskunta pidättäytyi äänestämästä. Kyseiset jäsenvaltiot pidättäytyivät äänestämästä, kun vahvistamisasetuksen antamisesta äänestettiin samana päivänä.

Asianosaisten ja väliintulijoiden vaatimukset sekä asian käsittelyn vaiheet unionin tuomioistuimessa

21 Saksan liittotasavalta vaatii unionin tuomioistuinta kumoamaan yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artiklan ja vahvistamisasetuksen 2 artiklan, pysyttämään mainittujen säännösten vaikutukset, kunnes asianmukaisen oikeusperustan nojalla annettavat säännökset tulevat voimaan, ja velvoittamaan parlamentin ja neuvoston vastaamaan oikeudenkäyntikuluista.

22 Parlamentti vaatii, että unionin tuomioistuin jättää kanteen tutkimatta ja toissijaisesti hylkää sen perusteettomana. Kyseinen toimielin vaatii lisäksi unionin tuomioistuinta velvoittamaan Saksan liittotasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

23 Neuvosto jättää unionin tuomioistuimen harkintaan sen, lausuuko se Saksan liittotasavallan ensisijaisista vaatimuksista, ja vaatii unionin tuomioistuinta toteamaan siinä tapauksessa, että se hyväksyisi kyseiset vaatimukset, että riidanalaisten säännösten vaikutuksia on pidettävä SEUT 264 artiklan toisessa kohdassa tarkoitetulla tavalla ”pysyvinä” asianmukaisen oikeusperustan nojalla annettavien säännösten voimaantuloon saakka, ja velvoittamaan kunkin asianosaisen vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan.

24 Unionin tuomioistuimen presidentin 22.5.2014 antamalla määräyksellä komissio hyväksyttiin väliintulijaksi oikeudenkäyntiin tukemaan parlamentin vaatimuksia. Unionin tuomioistuimen presidentin 7.7. ja 17.7.2013 antamilla määräyksillä Tšekin tasavalta ja Yhdistynyt kuningaskunta hyväksyttiin väliintulijoiksi tukemaan Saksan liittotasavallan vaatimuksia.

Tutkittavaksi ottaminen

Asianosaisten ja väliintulijoiden lausumat

25 Parlamentti ja neuvosto katsovat, ettei yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen osittaista kumoamista koskevaa vaatimusta voida ottaa tutkittavaksi, koska kumottavaksi vaadittua säännöstä ei voida erottaa kyseessä olevan toimen muista säännöksistä. Niiden mukaan yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artiklalla on nimittäin kyseisessä asetuksessa useita tehtäviä, jotka liittyvät läheisesti mainitun asetuksen muihin säännöksiin. Lisäksi ne katsovat, että kyseinen artikla liittyy täysimääräisesti yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen tavoitteisiin ja että sillä on merkitystä kyseisen asetuksen tavoitteiden saavuttamisen kannalta. Niinpä mainitun 7 artiklan kumoaminen muuttaisi niiden mukaan itse asetuksen pääsisältöä.

26 Saksan liittotasavalta sen sijaan katsoo Tšekin tasavallan, Yhdistyneen kuningaskunnan ja neuvoston tukemana, että kumottavaksi vaaditut säännökset voidaan erottaa asetusten, joihin ne kuuluvat, muista säännöksistä. Se esittää väitteidensä tueksi muun muassa, että viitekynnysten ja vahvistamisasetuksessa esiintyvien interventiohintojen yhteys on merkittävämpi kuin viitekynnysten ja yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen muiden säännösten yhteys. Sen mukaan asiassa ei ole varsinkaan olemassa muita seikkoja, joilla voitaisiin osoittaa, että viitekynnyksiä koskevan 7 artiklan kumoaminen muuttaisi yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen, joka käsittää yli 200 artiklaa, pääsisältöä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

27 Unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin toimen osittainen kumoaminen on mahdollista vain silloin, kun osat, joiden kumoamista on vaadittu, ovat sellaisia, että ne voidaan erottaa toimen muista osista. Unionin tuomioistuin on toistuvasti katsonut, että tämä

erotettavuutta koskeva edellytys ei täyty, jos toimen osittaisella kumoamisella muutetaan sen pääsisältöä (tuomio 18.3.2014, komissio v. parlamentti ja neuvosto, C-427/12, EU:C:2014:170, 16 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

28 Nyt käsiteltävässä asiassa on muistutettava yhtäältä, että yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artiklassa vahvistetaan eri maataloustuotteiden viitekynnykset euroissa ja senteissä kyseessä olevan tuotteen painoyksikköä kohti.

29 Toisaalta yhteistä markkinajärjestelyä koskevassa asetuksessa säädetään kaikkia perussopimusten liitteessä I lueteltuja maataloustuotteita koskevasta yhteisestä markkinajärjestelystä ja se koskee niinkin erilaisia seikkoja kuin muun muassa julkista markkinainterventiota, yksityisestä varastoinnista maksettavia tukia, tukijärjestelmiä kyseessä olevilla maatalouden eri aloilla, kaupan pitämistä ja tuottajajärjestöjä koskevia sääntöjä sekä kauppaa kolmansien valtioiden kanssa.

30 Kuten julkisasiamies huomauttaa ratkaisuehdotuksensa 41 kohdassa, näillä yhteistä markkinajärjestelyä koskevassa asetuksessa tarkoitetuilla eri seikoilla ei ole yhteyttä sen 7 artiklassa asetettuihin viitekynnyksiin. Ainoastaan interventiohinnoilla, jotka tosin määritellään kyseisen asetuksen 15 artiklassa mutta vahvistetaan vahvistamisasetuksessa, voidaan katsoa olevan yhteys mainittuihin kynnyksiin.

31 Tästä seuraa, että yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artikla koskee seikkaa, joka voidaan erottaa kyseisellä asetuksella vahvistetusta säännöstöstä, eikä sen mahdollinen kumoaminen näin ollen vaikuttaisi asetuksen pääsisältöön.

32 Saksan liittotasavallan kanne, jossa vaaditaan yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen osittaista kumoamista, voidaan näin ollen ottaa tutkittavaksi.

Asiakysymys

Asianosaisten ja väliintulijoiden lausumat

33 Saksan liittotasavalta väittää, että parlamentti ja neuvosto antoivat yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artiklan virheellisen oikeusperustan nojalla. Niiden mukaan kyseinen säännös sisältää ”viitehinnat”, jotka ovat siitä huolimatta, että kyseinen nimitys on korvattu ilmaisulla ”viitekynnykset”, ”hintojen vahvistamiseen liittyvä toimenpide”. Niinpä kyseinen artikla olisi sen mukaan pitänyt ehdottomasti antaa SEUT 43 artiklan 3 kohdan nojalla.

34 Saksan liittotasavalta esittää kantansa tueksi ensinnäkin väitteitä, jotka koskevat entistä maatalouden yhteistä markkinajärjestelyä koskevaa järjestelmää eli järjestelmää, joka perustui asetukseen N:o 1234/2007, jonka johdanto-osan 16 perustelukappaleessa määriteltiin ”viitehinta” neuvoston poliittiseen päätökseen perustuvaksi hinnaksi. Kyseinen jäsenvaltio muistuttaa tässä yhteydessä, että asetuksella N:o 1234/2007 annettiin nimenomaisesti neuvostolle toimivalta muuttaa viitehintoja. Lisäksi se katsoo, että aikaisempi maatalouden markkinajärjestely sekä yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen syntyhistoria yleisesti ja sen 7 artiklan syntyhistoria erityisesti osoittavat, ettei maataloustuotteiden hintojen vahvistamista koskevien toimenpiteiden järjestelmää muutettu sisällöllisesti ja että nyttemmin ”viitekynnyksiksi” kutsuttuja ”viitehintoja” käytetään edelleen yhteisen maatalouspolitiikan ”turvaverkkona”.

35 Toiseksi Saksan liittotasavalta viittaa SEUT 43 artiklan 3 kohdan sanamuotoon, jossa ei sen mukaan tehdä eroa sen välillä, onko hinnat ymmärrettävä suppeassa vai laajassa merkityksessä, koska se koskee kaikkia ”hintojen vahvistamiseen liittyviä toimenpiteitä”. Niinpä kaikki hintojen vahvistamista koskevat olennaiset seikat kuuluvat sen mukaan neuvoston yksinomaiseen toimivaltaan. Lisäksi 1.12.2015

annetun tuomion parlamentti ja komissio v. neuvosto (C-124/13 ja C-125/13, EU:C:2015:790) 54 ja 59 kohdasta ilmenee, että SEUT 43 artiklan 3 kohdassa annetaan neuvostolle toimivalta hyväksyä muita kuin täytäntöönpanotoimia ja että kyseisen määräyksen soveltamisala ei rajoitu hintojen vahvistamiseen liittyviin toimenpiteisiin. Sitä suuremmalla syyllä on Saksan liittotasavallan mukaan todettava, että yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artikla kuuluu kyseisen määräyksen soveltamisalaan. Koska yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artiklassa vahvistetaan konkreettinen rahamäärä tietyille maataloustuotteille ja koska vahvistamisasetuksen 2 artiklalla tämän jälkeen määritellään interventiohinta tietyksi prosenttiosuudeksi ”viitekynnyksestä”, yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artiklalla on olennainen merkitys hintojen vahvistamisessa.

36 Kolmanneksi Saksan liittotasavalta väittää SEUT 43 artiklan 3 kohdan tavoitteista, että yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artiklan 2 kohdasta ilmenee, että viitekynnyksiä on päivitettävä tuotannon ja markkinoiden kehityksen mukaisesti. Sen mukaan toimivaltaisen lainsäädäntöviranomaisen on reagoitava nopeasti, joustavasti ja tehokkaasti markkinahäiriöihin, ja reaktio olisi paljon nopeampi, jos neuvosto olisi toimivaltainen, sillä neuvostolla ei ole enää Lissabonin sopimuksen voimaantulon jälkeen velvollisuutta kuulla parlamenttia.

37 Neljänneksi Saksan liittotasavalta väittää 1.12.2015 annetun tuomion parlamentti ja komissio v. neuvosto (C-124/13 ja C-125/13, EU:C:2015:790) 58 kohdasta ilmenevän, että SEUT 43 artiklan 2 kohta ja SEUT 43 artiklan 3 kohta ovat kaksi selkeästi erillistä toisensa poissulkevaa oikeusperustaa, joiden välillä ei ole hierarkiaa. Lisäksi se katsoo, että SEUT 43 artiklan 3 kohta jäisi täysin merkityksettömäksi ja menettäisi näin ollen tehokkaan vaikutuksensa, jos SEUT 43 artiklan 2 kohta hyväksyttäisiin oikeusperustaksi nyt käsiteltävässä tapauksessa.

38 Saksan liittotasavalta vastaa parlamentin väitteeseen, jonka mukaan SEUT 40 artiklan 2 kohdasta ilmenee, että unionin lainsäätäjä voi SEUT 43 artiklan 2 kohdan mukaisen toimivaltansa käyttämisen yhteydessä hyväksyä vapaasti kaikki SEUT 40 artiklan 2 kohdassa tarkoitetut toimenpiteet, joihin kuuluu myös ”hintasääntely”, ettei siinä oteta huomioon SEUT 43 artiklan 3 kohdan olemassaoloa ja että sillä saatetaan kyseenalaiseksi viimeksi mainitun määräyksen tehokas vaikutus.

39 Saksan liittotasavalta väittää kaiken tämän perusteella, että SEUT 43 artiklan 3 kohta on ainoa pätevä oikeusperusta yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artiklan antamiselle.

40 Tšekin tasavalta, Yhdistynyt kuningaskunta ja neuvosto toistavat Saksan liittotasavallan väitteet. Neuvosto esittää lisäksi SEUT 294 artiklan 1 kohtaan viitaten, etteivät perussopimukset mitenkään tue oletusta, jonka mukaan tavallisella lainsäätämisjärjestyksellä olisi etusija suhteessa muiden kuin lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttävien säädösten antamista koskeviin säännöksiin.

41 Tšekin tasavalta lisää muun muassa, että SEUT 43 artiklan 3 kohta on erityismääräys suhteessa SEUT 43 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuihin laaja-alaisempiin toimenpiteisiin. Myöskään 1.12.2015 annettu tuomio parlamentti ja komissio v. neuvosto (C-124/13 ja C-125/13, EU:C:2015:790) ei Saksan liittotasavallan mukaan horjuta tätä tulkintaa.

42 Kyseinen jäsenvaltio katsoo lisäksi, että kahden erillisen oikeusperustan olemassaolo johtuu siitä, että jäsenvaltiot halusivat Lissabonin sopimuksen hyväksymiseen johtaneen unionin perustuslaista neuvottelemisen yhteydessä säilyttää yhteisen maatalouspolitiikan kustannusten osalta itsemääräämisoikeutensa. Kyseisen jäsenvaltion mukaan juuri tästä syystä EY 37 artikla, joka oli yksi ja ainoa oikeusperusta, korvattiin, kuten unionin tuomioistuin toteaa 1.12.2015 antamansa tuomion parlamentti ja komissio v. neuvosto (C-124/13 ja C-125/13, EU:C:2015:790) 57 kohdassa, kahdella erillisellä oikeusperustalla, joilla pyritään eri tavoitteisiin ja joilla kummallakin on erityinen soveltamisalansa.

43 Yhdistynyt kuningaskunta täsmentää, että 1.12.2015 annetusta tuomiosta parlamentti ja komissio v. neuvosto (C-124/13 ja C-125/13, EU:C:2015:790) ilmenee, ettei SEUT 43 artiklan 3 kohdalla ainoastaan anneta jäännösluonteista toimivaltaa tai valtuutusta neuvostolle, vaan sillä annetaan kyseiselle toimielimelle yksinomainen toimivalta hyväksyä kaikki hintojen vahvistamiseen liittyvät toimenpiteet, erityisesti ne, jotka edellyttävät teknistä ja tieteellistä arviointia. Niinpä yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artiklan kaltaisen säännöksen, jossa vahvistetaan välittömästi hintoja, antaminen kuuluu sitä suuremmalla syyllä neuvoston yksinomaiseen toimivaltaan.

44 Parlamentti, jota komissio tukee, jakaa Saksan liittotasavallan näkemyksen, jonka mukaan SEUT 43 artiklan 2 kohta ja SEUT 43 artiklan 3 kohta muodostavat kaksi erillistä oikeusperustaa. Kyseiset kaksi toimielintä katsovat, että SEUT 43 artiklan 3 kohdassa annetaan neuvostolle ainoastaan hyvin erityinen – luonteeltaan täytäntöönpanoa koskeva – toimivalta vahvistaa hintojen täsmälliset ja lopulliset määrät. Niiden mukaan tällaista vahvistamista pidemmälle menevät toimenpiteet kuuluvat SEUT 43 artiklan 2 kohdan soveltamisalaan.

45 Parlamentin mukaan 1.12.2015 annettu tuomio parlamentti ja komissio v. neuvosto (C-124/13 ja C-125/13, EU:C:2015:790) antaa vahvistuksen kyseiselle tulkinnalle. Kyseisen tuomion 58 kohdasta ilmenee sen mukaan nimittäin, että kaikki yhteisen maatalouspolitiikan ja yhteisen kalastuspolitiikan tavoitteiden saavuttamisen edellyttämät toimenpiteet edellyttävät poliittista valintaa. Niinpä niiden hyväksyminen on kyseisten toimielinten mukaan varattu unionin lainsäätäjälle.

46 Interventiomekanismi on sen mukaan keskeinen keino SEUT 39 artiklassa lueteltujen kaltaisten yhteisen maatalouspolitiikan tavoitteiden saavuttamiseksi, minkä osoittaa se, että SEUT 40 artiklan 2 kohdan mukaan unionin lainsäätäjällä on hintasääntelyä koskeva toimivalta.

47 Parlamentti päättelee tästä, että ”toimenpiteitä”, joiden hyväksymiseen neuvostolle annetaan valtuudet SEUT 43 artiklan 3 kohdassa, voidaan luonnehtia ”omaa lajiansa oleviksi täytäntöönpanotoimiksi”. Sen mukaan SEUT 43 artiklan 3 kohdassa määrättyä järjestystä, joka ei ole lainsäätämisjärjestys, on pidettävä poikkeuksena SEUT 43 artiklan 2 kohdassa tarkoitetusta yleissäännöstä. Komissio puolestaan katsoo, että SEUT 43 artiklan 2 kohdan ja SEUT 43 artiklan 3 kohdan välillä on hierarkkinen suhde. Se lisää, että unionin lainsäätäjällä on huomattavasti harkintavaltaa silloin, kun se antaa valtuutuksia täytäntöönpanoelimelle, ja että käsiteltävässä tapauksessa ei ole tehty ilmeistä virhettä tämän harkintavallan käyttämisessä, vaikka SEUT 43 artiklan 3 kohdassa määrätään nimenomaisesta valtuutuksesta.

48 Parlamentti väittää yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artiklan tavoitteesta ja sisällöstä, että sen tavoitteena – joka on sama kuin yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen yleinen tavoite ja näin ollen siitä erottamaton – on ”vahvistaa yhteinen markkinajärjestely maataloustuotteille”. Parlamentin ja komission mukaan yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artikla muodostaa yhteisen markkinajärjestelyn interventiojärjestelmän perussäännöksen. ”Yhteisen maatalouspolitiikan turvaverkon” muodostavat viitekynnykset ovat interventiojärjestelyn ja erityyppisten markkinoiden tukitoimenpiteiden liikkeellepanijoita.

49 Parlamentti huomauttaa nimityksestä ”viitekynnykset”, joiden sijasta sekä asetuksessa N:o 1234/2007 että yhteisen maatalouspolitiikan uudistamisessa käydyissä neuvotteluissa käytettiin nimitystä ”viitehinnat”, että yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artiklan otsikkoa muutettiin neuvoston vaatimuksesta. Komission mukaan aikaisempi nimitys ”viitekynnykset” oli harhaanjohtava, sillä ”viitehinnat” olivat jo kynnysarvoja, joiden mukaan tosiasialliset hinnat vahvistettiin ja jotka olivat ainoastaan suuntaa-antavia.

50 Parlamentti ja komissio katsovat Saksan liittotasavallan viittauksesta aikaisempaan yhteiseen markkinajärjestelyyn, että kyseinen jäsenvaltio sivuuttaa sen, että asetus N:o 1234/2007 oli annettu toisen oikeusperustan eli EY 37 artiklan nojalla.

51 Parlamentti katsoo Saksan liittotasavallan väitteestä, jonka mukaan SEUT 43 artiklan 3 kohdan tehokas vaikutus vaarantuisi, jos yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artikla voisi perustua SEUT 43 artiklan 2 kohtaan, että vahvistamisasetuksen antaminen sinänsä on riittävä osoitus SEUT 43 artiklan 3 kohdan tehokkaasta vaikutuksesta. Parlamentti ja neuvosto eivät myöskään pidä tarpeellisena mukauttaa nopeasti viitekynnyksiä markkinoiden kehityksen, joka Saksan liittotasavallan mukaan edellyttäisi neuvoston toimia, perusteella. Parlamentti katsoo, että vaikka SEUT 43 artiklan 3 kohdan tavoitteena on varmistaa hintojen nopea vahvistaminen ja vaikka tällä tehtävällä on ollut erityinen merkitys yhteisen maatalouspolitiikan käyttöönottamisen yhteydessä, se on menettänyt yhä enemmän merkitystään eikä sillä käytännössä ole enää merkitystä.

52 Toissijaisesti parlamentti väittää, että vaikka yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artiklalla tavoiteltaisiin SEUT 43 artiklan 2 kohdassa ja SEUT 43 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja päämääriä, riidanalainen säännös olisi edelleen pätevä siitä syystä, että SEUT 43 artiklan 2 kohdan tavoitteilla on etusija yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen yhteydessä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

53 Saksan liittotasavalta väittää ainoalla kanneperusteellaan, että parlamentti ja neuvosto valitsivat virheellisen oikeusperustan, kun ne antoivat yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artiklan SEUT 43 artiklan 3 kohdan sijasta SEUT 43 artiklan 2 kohdan nojalla.

54 Tässä yhteydessä on aluksi muistutettava, että – kuten SEUT 43 artiklan 2 kohdan sanamuodosta ilmenee – parlamentin ja neuvoston on säädettävä tavallista lainsäätämisjärjestystä noudattaen muun muassa ”yhteisen maatalous- ja kalastuspolitiikan tavoitteiden toteuttamisessa tarvittavista säännöksistä”, kun taas SEUT 43 artiklan 3 kohdan mukaan neuvosto hyväksyy komission ehdotuksesta ”hintojen, maksujen, tukien ja määrällisten rajoitusten vahvistamiseen sekä kalastusmahdollisuuksien vahvistamiseen ja jakamiseen liittyvät toimenpiteet”.

55 Tämän jälkeen on täsmennettävä, että toimenpiteistä, jotka edellyttävät unionin lainsäätäjälle kuuluvan poliittisen valinnan tekemistä sen vuoksi, että kyse on yhteisen maatalouspolitiikan ja yhteisen kalastuspolitiikan tavoitteiden toteuttamisessa tarvittavista toimenpiteistä, on säädettävä SEUT 43 artiklan 2 kohdan nojalla. Kalastusmahdollisuuksien vahvistamiseen ja jakamiseen liittyvien toimenpiteiden hyväksyminen SEUT 43 artiklan 3 kohdan mukaisesti ei sitä vastoin edellytä tällaisen valinnan tekemistä, koska tällaiset toimenpiteet ovat luonteeltaan pääasiassa teknisiä ja ne on tarkoitus toteuttaa SEUT 43 artiklan 2 kohdan nojalla annettujen säännösten panemiseksi täytäntöön (ks. vastaavasti tuomio 26.11.2014, parlamentti ja komissio v. neuvosto, C-103/12 ja C-165/12, EU:C:2014:2400, 50 kohta ja tuomio 1.12.2015, parlamentti ja komissio v. neuvosto, C-124/13 ja C-125/13, EU:C:2015:790, 48 ja 50 kohta).

56 Tässä yhteydessä on mainittava, että vaikka SEUT 43 artiklan 3 kohdassa annetaan neuvostolle toimivalta muun muassa täytäntöönpanotoimien hyväksymiseen asianomaisella alalla, kyseiset toimet eivät ole kuitenkaan sellaisinaan samastettavissa SEUT 291 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuihin toimiin, joilla annetaan täytäntöönpanotoimivaltaa (tuomio 1.12.2015, parlamentti ja komissio v. neuvosto, C-124/13 ja C-125/13, EU:C:2015:790, 54 kohta).

57 Tästä seuraa, että toisin kuin parlamentti väittää, kyseisellä määräyksellä annetaan neuvostolle toimivalta hyväksyä toimia, jotka ylittävät sen, mitä voidaan pitää ”täytäntöönpanotoimena”.

58 Lisäksi SEUT 43 artiklan 2 kohdalla ja SEUT 43 artiklan 3 kohdalla pyritään eri tavoitteisiin ja kummallakin kohdalla on erityinen soveltamisalansa, joten niitä voidaan käyttää erikseen perustana tiettyjen toimenpiteiden hyväksymiselle yhteisen maatalouspolitiikan alalla, mutta toteuttaessaan toimia SEUT 43 artiklan 3 kohdan nojalla neuvoston on meneteltävä siten, että se noudattaa toimivaltansa rajoja sekä tilanteesta riippuen asiaa koskevia oikeussääntöjä, jotka on jo annettu SEUT

43 artiklan 2 kohdan nojalla (ks. yhteisen kalastuspolitiikan alalla annettu ja soveltuvin osin yhteiseen maatalouspolitiikkaan soveltuva tuomio 1.12.2015, parlamentti ja komissio v. neuvosto, C-124/13 ja C-125/13, EU:C:2015:790, 58 kohta).

59 Tässä yhteydessä on mainittava, että toisin kuin komissio esittää, ei voida pätevästi väittää, että unionin tuomioistuin olisi tunnustanut hierarkian kahden kyseessä olevan määräyksen välillä. Siitä, että unionin tuomioistuin on käyttänyt ilmaisua ”tilanteesta riippuen”, voidaan päätellä, että neuvosto voi käyttää sille SEUT 43 artiklan 3 kohdassa annettua toimivaltaa, vaikka unionin lainsäätäjä ei olisi vielä asiaa koskevia oikeussääntöjä käyttäessään sille SEUT 43 artiklan 2 kohdassa annettua toimivaltaa.

60 Lisäksi unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että SEUT 43 artiklan 3 kohdan soveltamisalaan voi kuulua toimenpiteitä, jotka eivät rajoitu pelkästään kalastusmahdollisuuksien vahvistamiseen ja jakamiseen, kunhan nämä toimenpiteet eivät edellytä poliittista valintaa, jonka tekeminen kuuluu unionin lainsäätäjälle sen vuoksi, että kyse on yhteisen maatalouspolitiikan ja yhteisen kalastuspolitiikan tavoitteiden toteuttamisessa tarvittavista toimenpiteistä (tuomio 1.12.2015, parlamentti ja komissio v. neuvosto, C-124/13 ja C-125/13, EU:C:2015:790, 59 kohta).

61 On vielä palautettava mieleen, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin toimen oikeusperustan valinnan on perustuttava sellaisiin objektiivisiin seikkoihin, jotka voivat olla tuomioistuimen suorittaman valvonnan kohteena ja joihin kuuluvat erityisesti toimen tarkoitus ja sisältö (tuomio 23.10.2007, parlamentti v. neuvosto, C-440/05, EU:C:2007:625, 61 kohta ja tuomio 26.11.2014, parlamentti ja komissio v. neuvosto, C-103/12 ja C-165/12, EU:C:2014:2400, 51 kohta).

62 Kysymystä siitä, saattoivatko parlamentti ja neuvosto perustellusti käyttää SEUT 43 artiklan 2 kohtaa yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artiklan antamisen oikeusperustana, on siten arvioitava näiden seikkojen perusteella.

63 Yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artiklan tavoitteesta on todettava, että on tosin niin, että yhtäältä kyseisen asetuksen johdanto-osan 10 perustelukappaleesta ilmenee, että markkinoiden vakauttamiseksi ja maatalousväestön kohtuullisen elintason varmistamiseksi on otettu käyttöön suoran tuen järjestelmä ja kyseisessä järjestelmässä toteutettavat toimenpiteet voivat olla julkisia interventioita, ja toisaalta mainitun asetuksen 12 perustelukappaleesta ilmenee, että on tehtävä ero viitekynnysten ja interventiohintojen välillä.

64 Kun unionin lainsäätäjä ei ole esittänyt muita täsmennyksiä, varsinkaan yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artiklassa, kyseisten kynnysten hyväksymisessä suoritettujen poliittisten valintojen väitetystä merkityksestä, nämä kaksi seikkaa eivät voi osoittaa oikeudellisesti riittävällä tavalla tällaista merkitystä.

65 Toteamusta tukee se, että vahvistamisasetuksen 2 artiklan sanamuodon mukaan viitekynnykset toimivat ainoastaan perustana olevina osatekijöinä kyseessä olevien tuotteiden interventiohintojen vahvistamiselle.

66 Lisäksi on mainittava, että kuten julkisasiamies esittää ratkaisuehdotuksensa 83 kohdassa, asetuksen N:o 1234/2007 johdanto-osan 16 ja 28 perustelukappaleessa kuvataan abstraktisti sittemmin ”viitekynnyksiksi” kutsuttavien viitehintojen ja interventiohintojen suhdetta, ja niiden perusteella voidaan katsoa, että ensin mainitut ovat välttämättömiä osatekijöitä jälkimmäisten laskemisessa. Koska unionin lainsäätäjä pyrki yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen johdanto-osan 12 perustelukappaleen mukaan jatkamaan kullakin alalla harjoitettua interventiopolitiikkaa, on todettava, ettei yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen antaminen vaikuttanut viitekynnysten ja interventiohintojen väliseen suhteeseen.

67 Yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artiklan sisällöstä on muistutettava, että kyseisen artiklan 1 kohdassa vahvistetaan siinä tarkoitetuille tuotteille rahamääräiset arvot painoyksikköä kohti. Yksin se, että unionin lainsäätäjä on päättänyt käyttää ilmaisua ”kynnykset” aikaisemmin käytetyn ilmaisun ”hinta” sijasta, ei voi puhua sitä vastaan, että kyseiset arvot ovat hintoja. Kuten kyseisen asetuksen 7 artiklan 2 kohdasta ilmenee, kyseessä olevat kynnykset asetetaan muun muassa tuotantopanosten ”hintojen” perusteella.

68 On lisättävä, että kuten edellä 65 kohdasta ilmenee, yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artiklan sanamuodon perusteella ei voida yksilöidä siinä säädetyillä viitekynnyksillä tavoiteltuja päämääriä eikä päätellä, edellyttikö se, että unionin lainsäätäjä antoi kyseisen artiklan, poliittista valintaa, joka on varattu unionin lainsäätäjälle siksi, että kyseinen artikla oli tarpeen yhteisen maatalouspolitiikan tavoitteiden saavuttamiseksi.

69 Lisäksi on korostettava, ettei yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artiklaan eikä muuhunkaan kyseisen asetuksen säännökseen sisälly käsitteen ”viitekynnys” määritelmää. Se, ettei mainitussa asetuksessa ole tällaista määritelmää, vaikka käsite ”viitehinta” määritellään saman asetuksen 15 artiklassa, on kuitenkin omiaan horjuttamaan parlamentin väitettä sitä, että viitekynnysten määrittäminen edellyttää lainsäätäjälle varattuja poliittisia valintoja.

70 Tässä yhteydessä on lisättävä, että yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artiklan 2 kohdasta ilmenee, että viitekynnyksiä on tarkasteltava uudelleen siten, että huomioon otetaan tuotannon kehityksen, tuotantokustannusten ja markkinoiden kehityksen kaltaisia objektiivisia tekijöitä.

71 Kuten Saksan liittotasavalta, Tšekin tasavalta, Yhdistynyt kuningaskunta ja neuvosto väittävät, tällainen uudelleentarkastelu edellyttää pääasiassa teknistä ja tieteellistä arviointia ja se pitää näin ollen erottaa toimenpiteistä, jotka edellyttävät poliittisia valintoja, jotka kuuluvat unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan unionin lainsäätäjälle (ks. vastaavasti tuomio 26.11.2014, parlamentti ja komissio v. neuvosto, C-103/12 ja C-165/12, EU:C:2014:2400, 50 kohta). Lähinnä teknisten seikkojen arvioiminen hintojen vahvistamiseen liittyvien toimenpiteiden hyväksymiseksi on kuitenkin oikeus, joka SEUT 43 artiklan 3 kohdassa varataan neuvostolle.

72 Koska yhteistä markkinajärjestelyä koskevaan asetukseen ei sisälly mitään muuta sellaista, jonka perusteella voitaisiin pätevästi todeta ero kyseessä olevien kynnysten uudelleentarkastelun ja niiden ensimmäisen vahvistamisen välillä, ja kun otetaan huomioon se edellä 66 kohdassa mainittu seikka, jonka mukaan interventiohinnat perustuvat viitekynnyksiin, on todettava, että mainittujen kynnysten vahvistaminen on hintojen vahvistamiseen liittyvä toimenpide. Tämän seurauksena yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artikla olisi pitänyt antaa SEUT 43 artiklan 3 kohdan nojalla.

73 Toteamusta ei horjuta parlamentin väite, jonka mukaan yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artiklalla tavoitellaan sekä SEUT 43 artiklan 2 kohdassa että SEUT 43 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja päämääriä, joten kyseisen asetuksen 7 artiklaa ei pitäisi kumota, kun otetaan huomioon SEUT 43 artiklan 2 kohdan päämäärien etusija.

74 Yhtäältä on nimittäin katsottava, että kuten edellä 31 kohdasta ilmenee, yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artikla voidaan selvästi erottaa kyseisen asetuksen muista säännöksistä. Toisaalta – kuten unionin tuomioistuin toteaa 1.12.2015 antamansa tuomion parlamentti ja komissio v. neuvosto (C-124/13 ja C-125/13, EU:C:2015:790) 58 kohdassa – SEUT 43 artiklan 2 kohdalla ja SEUT 43 artiklan 3 kohdalla pyritään eri tavoitteisiin ja kummallakin kohdalla on erityinen soveltamisalansa. Niinpä on katsottava, että samoin kuin neuvoston on noudatettava toimivaltansa rajoja, kun se hyväksyy toimenpiteitä SEUT 43 artiklan 3 kohdan nojalla, myös unionin lainsäätäjän on noudatettava sille annetun toimivallan rajoja, kun se hyväksyy toimenpiteitä SEUT 43 artiklan 2 kohdan nojalla.

75 Kaiken edellä todetun perusteella Saksan liittotasavallan ainoa kanneperuste on hyväksyttävä.

76 Niinpä yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artikla on kumottava.

77 Kun otetaan huomioon, että vahvistamisasetuksen 2 artiklassa viitataan interventiohintojen vahvistamiseksi nimenomaisesti yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artiklassa vahvistettuihin viitekynnyksiin, viimeksi mainitun artiklan kumoaminen vie vahvistamisasetuksen 2 artiklalta sisällön.

78 Kun otetaan huomioon yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artiklan ja vahvistamisasetuksen 2 artiklan erottamaton yhteys, myös kyseinen artikla on kumottava.

Vaatimus riidanalaisten säännösten vaikutusten pysyttämisestä

79 Saksan liittotasavalta vaatii unionin tuomioistuinta ensisijaisten etujen suojaamiseksi ja erityisesti maatalouden harjoittajien luottamuksensuojaa ja oikeusvarmuutta koskevien syiden vuoksi pysyttämään SEUT 264 artiklan toisen kohdan mukaisesti voimassa riidanalaisten säännösten vaikutukset, kunnes asianmukaisen oikeusperustan nojalla annetut uudet säännökset tulevat voimaan. Komissio tukee kyseistä vaatimusta toissijaisesti.

80 SEUT 264 artiklan toisen kohdan mukaan unionin tuomioistuin voi tarpeellisiksi katsomissaan tapauksissa todeta, miltä osin kumotun säädöksen vaikutuksia on pidettävä pysyvinä.

81 Tältä osin unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että oikeusvarmuuteen liittyvistä syistä tällaisen toimen vaikutukset voidaan pysyttää erityisesti silloin, kun sen kumoamisen välittömät vaikutukset aiheuttaisivat vakavia kielteisiä seurauksia asianomaisille henkilöille ja kun riidanalaisen toimen lainmukaisuutta ei riitauteta sen tarkoituksen tai sisällön perusteella vaan sen laatijan toimivallan puuttumiseen tai olennaisten menettelymääräysten rikkomiseen liittyvistä syistä. Näihin syihin sisältyy erityisesti virhe riitautetun toimen oikeusperustassa (tuomio 1.12.2015, parlamentti ja komissio v. neuvosto, C-124/13 ja C-125/13, EU:C:2015:790, 86 kohta).

82 Nyt käsiteltävässä tapauksessa on syytä todeta, että yhteistä markkinajärjestelyä koskeva asetus – mukaan lukien sen 7 artikla – tuli sen 232 artiklan mukaan voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona se julkaistiin Euroopan unionin virallisessa lehdessä, mikä tapahtui 20.12.2013, ja sitä sovelletaan 1.1.2014 lähtien.

83 Koska kyseessä olevilla säännöksillä vahvistetaan hinnat, joilla julkinen interventio on toteutettava, ja koska interventiolla pyritään takaamaan markkinoiden vakaus ja varmistamaan maatalousväestön kohtuullinen elintaso, niiden kumoamisella siten, että ne menettäisivät välittömästi vaikutuksensa, voisi olla vakavia seurauksia kyseessä oleville henkilöille.

84 Näin ollen on olemassa tärkeitä oikeusvarmuuteen liittyviä syitä, jotka oikeuttavat sen, että unionin tuomioistuin hyväksyy vaatimuksen yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artiklan ja vahvistamisasetuksen 2 artiklan vaikutusten pysyttämisestä. Lisäksi on huomattava, ettei Saksan liittotasavalta ole riitauttanut yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artiklan lainmukaisuutta sen tarkoituksen tai sisällön perusteella, joten tältä osin ei ole estettä sille, että unionin tuomioistuin määrää kyseisten artiklojen vaikutusten tällaisesta pysyttämisestä.

85 Näin ollen yhteistä markkinajärjestelyä koskevan asetuksen 7 artiklan ja vahvistamisasetuksen 2 artiklan vaikutukset on pysytettävä, kunnes kohtuullisessa ajassa, joka ei saa ylittää viittä kuukautta tämän tuomion julistamispäivästä, tulee voimaan uusi säännöstö, jolla on asianmukainen oikeusperusta eli SEUT 43 artiklan 3 kohta.

Oikeudenkäyntikulut

86 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska Saksan liittotasavalta on vaatinut parlamentin ja neuvoston velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska nyt käsiteltävä kanne on todettu perustelluksi, ne on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Saman työjärjestyksen 140 artiklan 1 kohdan nojalla Tšekin tasavallan, Yhdistyneen kuningaskunnan ja komission, jotka ovat osallistuneet oikeudenkäyntiin väliintulijoina, on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (viides jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Maataloustuotteiden yhteisestä markkinajärjestelystä ja neuvoston asetusten (ETY) N:o 922/72, (ETY) N:o 234/79, (EY) 17:o 1037/2001 ja (EY) N:o 1234/2007 kumoamisesta 17.12.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1308/2013 7 artikla kumotaan.

2) Maataloustuotteiden yhteiseen markkinajärjestelyyn liittyvien tiettyjen tukien ja vientitukien vahvistamista koskevien toimenpiteiden määrittämisestä 16.12.2013 annetun neuvoston asetuksen (EU) N:o 1370/2013 2 artikla kumotaan.

3) Asetuksen N:o 1308/2013 7 artiklan ja asetuksen N:o 1370/2013 2 artiklan vaikutukset pysytetään voimassa, kunnes kohtuullisessa ajassa, joka ei saa ylittää viittä kuukautta tämän tuomion julistamispäivästä, tulee voimaan uusi säännöstö, jolla on asianmukainen oikeusperusta eli SEUT 43 artiklan 3 kohta.

4) Euroopan parlamentti ja Euroopan unionin neuvosto velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

5) Tšekin tasavalta, Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta ja Euroopan komissio vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Allekirjoitukset